

היכל ה היכל דא שער ד שער כ' שער המוחין פרק ט ע"ח ח"א ק:

לאיזו כחונ הוא זוג ז'א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה(ו).
 ובה בראתה בסוד אחר בשב אלו או האיר בה ב' נבירות
 דבין דבין אך הנבירות דמ' דבין כולם נעלמים תך יסוד דאבא
 הפסחם כנודע לכן לריך שלאו משס וינתנו בחוכה ממש בעת
 הנסירה וזו תוזרין להגתן כה נה"י דאבא וזי אפשר שתקבלם
 אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאמא ויתלבשו בחוכה וזו מקבלת
 היא נבירות דמ' (דבין) שביסוד דאבא והרי עתה בא ב'
 מנלפך א' דנבירות אמא וז' דנבירות אבא כמזכר במ"א .
 אח"כ בחירחס פנ"פ אם לא גדלה כמזכר או הוא זוג יעקב
 ורחל והיא קבלת החלה נבירות דמ' דבין רך מסך מו"א
 ואח"כ נותן לה חסדים דמ' דמ' בסוד זוג . אמנם כעגולת
 כמו הז' לגמרי פנ"פ או לוקחת החסדים (דבין) דמ'ס
 (דבין) (ז) וג"כ החסדים דמ'ס דמ'ס כמזכר במ"א כ' ז'א

אמנם כלי שלה הוא הסוד שלה והמין הם (א) ה"ג של
 חלקה שלוקחת בעת הנסירה כ"ל . אך אלו ה"ג פלמס של
 נקרא רוחא דיליה דשביק בנוח כ' אה ז"א סוד רוח אך
 בהנתן בה נקרא נפש בלאח נפשה ולכן נקרא בן ולא בה
 ולסודו בסוד אב"א אינו זוג גמור רק רוחא דשדי בנווה והוא
 השרש להפלות כל הנבירות מד ימות המשיח והוא שרש לפלם
 הוא הבורש הדאשן דבין וע"י מתגדרין כל בירוחי המלכים
 של א"ן . ואמנם אח"כ חוזרים פנ"פ וזו בלחם בח אורות
 פנאים דבינה שנחננוק ויש"ס מלובשין במימיוסן (ב) ממש וזו
 ה"סן לה בסוד בלחה בנ"י ה"ג שלה בן דבן ובסוד זוג ממש
 ה"ג של הנקרא חסדים דאמא (ג) כ"ל (וסלם הן מן ב"ן ד).
 [א] סוד נ"ל בדרך שניו' פירושים הם אמא כ' אה (כ) היא
 להחזונו ז'א בטקבא אלא בנסתה שיה בשוק לגמרי כמזכר והם

א"א ד' ה' ב' ג' ד'

הנרות וביאורים (א) ג'א חוג: (ב) ר'ל כליס פנימס כפ"ס הסוד לפיל פ"ח וזרין שאלמד מקדם פ"ח כיסנ כד שמתן פרק ז' כיסנ . שמן ששן :
 (ג) ר'ל פ"ה דבין כמזכר לפיל: (ד) ר'ל דברי כל אלו כמזכר נקראו ג'ן שגרי ב'ן דבין ומ"ס דבין הכל הוא פוד חיפא ונקרא ב'ן
 וזין כסוד דנה גלות יפ"ה פ"ח שבלרין חכ . כמן ששן : (כ) טו"ח קר"י פ"ג : (ז) אה זמן ונתים של כל אהר כמז רבינו כסוד כעגולת הדינה כ"ז וז'ל
 ח"ל רבינו חס סודם לפי מלמס זוג כל כ"ל הוא ז'א שנקרא ישראל עם רחל חסן אונס הוא כמסוף שנס כ' או גדלה רחל ככל אורן ז'א שמש בשוכו ומחזונוס יסוד
 פ"י סוד: חפ"ס כל ז'א . אונג ב' הוא יעקב ורחל כמזכר יפ"י כחול ומחזוג פכ"י יסוד שלו אפ"ה . אונג ג' הוא יעקב עם ללח אהר חמות לילג ולא שרש
 גדלים ומספ"ס ככל אורן ז'א כולו פ"י מדיחא יסוד אהר שנו . זוג ד' הוא ישראל עם ללח נפשות דמ'ס וז'א חינה מתפסחת רק כשיסוד ח"י כעליון שז'א
 פ"י שרש שלו ז'א הוא שדות שרש י'ל כמזכר אל ז'א כפיותו נכח"י ר'ק לכו . זוג כ' יעקב עם ללח נפלות פנאים דמ'ס כמזכר והוא כמזכר סעליון של
 ז'א וז'א הוא פ"י נפ"ס היסוד אהר עכ"ל כמזכר לפיכחו : (ו) פ"ין טו"ח ק"ג פ"ג :

ח 23589

השמש

צריך לעשות לה כלי ורוחא אחר הנסירה בפמ"ה : [א] אה כה טרע פי
 אבא רי"ס כ"א כולל ממ"ס ובין דמ"ס, ואמא ותנופה כל אהר כולל
 חמ"ס ומכין דבין, ח"א כולל ממ"ס ובין דמ"ס, וממ"ס ומכין דבין מ"ס
 ובין דמ"ס בימיט מלניש לנחא ותזי סימרי דיכוד דא"ס פניס ואחר, מ"ס
 דמ"ס לזד הפניס ובין דמ"ס לזד פאחר, ומ"ס ובין דבין לשמאל
 מלניש לכה ותזי כשמאל דיכוד דא"ס סו"ס, מ"ס דבין לזד פניס, ובין
 דבין לזד אחר, ונקבא ח"א כולל ממ"ס ובין דמ"ס, וממ"ס ובין דבין
 וכיא מלנכח לז"א כסדר התלבשו ז'א לז"א כ"ל וכשמזדחנים לז"א
 לתח מוחין לז"א אבא מצ"ע ד' מוחין ממס מ"ה וזימא מרשח ד'
 מוחין ממס ב'ן . ואח"כ מחלפין ומתלבשים בנאופן זה הכמה דמ"ס

יפה שעה

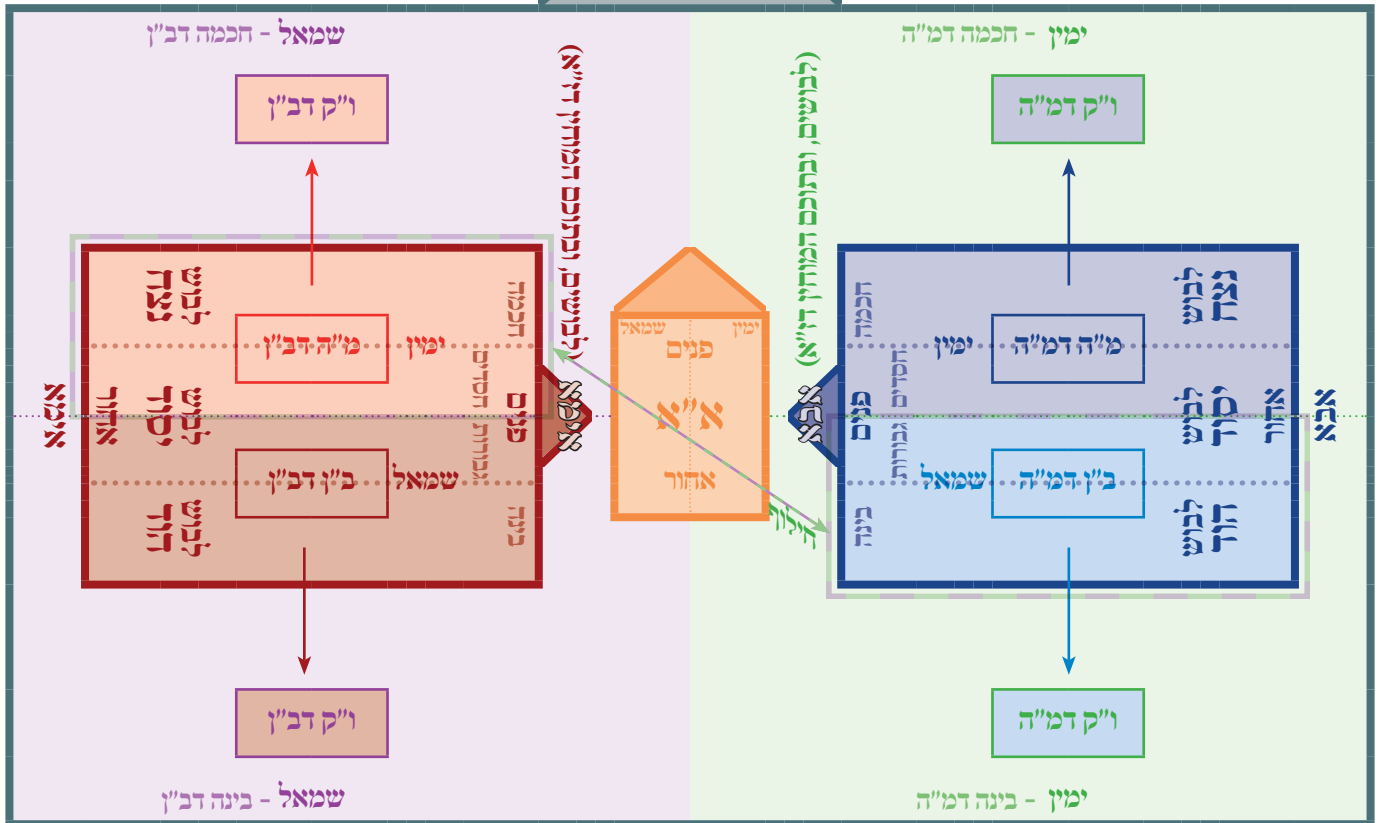
כמזכר במ"ס רח"ל צריס פ"ג משער כמזכר יע"ס . ומזלח כמזחין
 נסחלק ונשאר מ"א אהו כמפספסח החסדים שנחוכו שכוה מ"ס דבין
 ובנסחלקת המזחין ד"א נשארם חכמה וחסדים בין דלכא בין דלמא
 כסוד מקיפין פ"ג ריבא ח"א וניטח ונבירות בין דלכא בין דלימא נכסוין
 בטקבא לגחם הנסירה וחר הדבר כמו שרש כחלה קודם כחילוף
 שחכמה וחסדים שרש מ"ס דמ"ס ומ"ס דבין נשארם מקיפין וניטח
 ונבירות דלכא דלמא שרש ב'ן דמ"ס ובין דבין נכנסין בטקבא . וש"ס
 שנכנס בחוכו ניטח ונבירות דלכא ולמא אינו נשאר בחוכה כי לא
 נכנס אלא להאיר אליה שהכול הנסירה להפעות ונחוכה לא נשאר ולא
 לקחה לפנמה רק כ"ז דלימא כמ"ס רח"ל כמזכר מקומו ומכס כשער

מקורות

ע"ה ח"א דף ק' סע"ג השמ"ש אות א', דף ק' אע"ב השמ"ש אות ד', דף פ"ד ע"ד. ח"ב דף ו' ע"ג, הגהת השמ"ש אות א'. ח"א דף ע"א סע"א שמ"ש אות א'. תו"ח דף קכ"ב סע"ב. נה"ש דף ז' ע"ד, ט' אע"ב. כרם שלמה ח"ו עמ' כ"ב סע"א, עמ' קס"ז. שעה"כ דף כ"ו ע"ב. ענ"ה דף מ"ב ע"ב אות מ"ז, דף פ'. בא"ל ח"א דף ס"ז ע"א. סידור הול ח"ב עמ' ל"ז ע"ב. תו"ח דף קס"ט. מע"א דף רצ"ו ע"ב. שער הגלגולים הקדמה כ"ו פ"י. שע"ר ח"ב שאלה ק"כ.

יעקב (נבנה ממוחין דאבא)

ז"א - פנים

ז"א - אחור

(בנין אטב"ח)

נוק' (יעו"ר) - אחור (נבנית ממוחין דאימא)

נוק' - פנים

הערות

- * ז"א עומד באותו כיוון כמו א"א. או"א עומדים פב"פ ומלבישים את א"א מכל צדדיו, אבא בחציו הימני (פנים ואח) ואימא בחציו השמאלי (פנים ואח), כמו שני חצאי צילינדרים. לאחור החילוף (הראשון), אבא נמצא בפנים, ונכנס בפנים דז"א, אימא נמצאת באח' ונכנסת באח' דז"א.
- * הנוק' הקטנה (יעו"ר) הנבנית באטב"ח ובנסירה, עומדת כנגד מלכות דו"ק דמ"ה (יעקב) וכנגד מלכות דו"ק דב"ן (רחל), בצד האחור של ז"א.
- * הנוק' הגדולה (יעו"ר - בשבתות וימים טובים), גם כן עומדת בצד האחור של ז"א (ע"י נה"ש דף ל"ג סע"א ד"ה ונהזור, שע"ר ח"ב ש' ש'), אבל נבנית ממ"ה וב"ן דב"ן, היינו ממוחין שמצד שמאל דז"א (ע"ה ח"א דף ק' ע"ד), המלוכשים בנה"י דאימא. לכן, לצורך כניסת המוחין בנוק' הגדולה, יש צורך בחילוף שני, לעומת הכניסה בז"א (ונוק' הקטנה) חילוף ראשון (או שלישי). יש לציין שבאטב"ח, היא תקבל רק ב"ן דב"ן, כי מ"ה דב"ן באבא.
- * יעקב נוסף, עומד בצד הפנים של ז"א, נבנה מיסוד דאבא (אח), במקביל לנוק'.
- * תמיד בחילוף מתחלפים צד שמאל דאבא וצד ימין דאימא, ותמיד הנוק' מקבלת את המוחין שלה בנה"י דאימא, והיא יעו"ר העומדת באחורי ז"א.
- * ע"פ חידושי הרה"ג שד"ה (ענ"ה דף פ' אמצע ע"א, ד"ה מ"ש הרש"ש) כונות התפילה באו"א הפרטים, ולאחר החורבן רק בצד שמאל. ולכן, למרות שחלוקת השפע יהיה תמיד לפי או"א הכללים, אך זו"ן יקבלו רק מהפרטים (מצד שמאל). כלומר, רק חלק השפע שבא דרך אימא ותבונה הכללי, שהוא דרך בינה דבינה דמ"ה ומלכות דבינה דמ"ה, יביא לזו"ן את הו"ק דב"ן. וה"ק דבינה דב"ן ומלכות דבינה דב"ן, יביא לזו"ן את הו"ק דב"ן.

ענ"ה דף פ"א סע"ב, אחרי החורבן, רק ביד שמאל.

יד שמאל דא"א

א"א

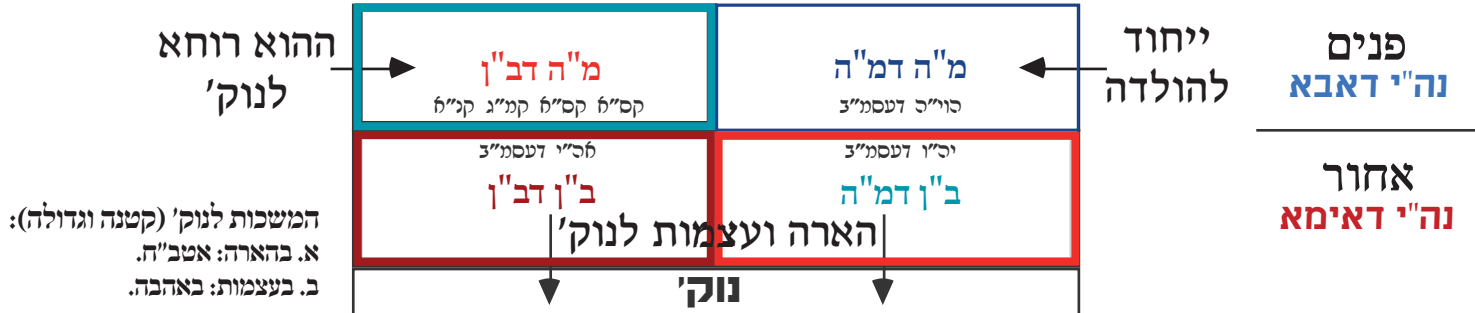
יד ימין דא"א

אימא כללי - ב"ן - מלבישה על יד שמאל דא"א		אבא כללי - מ"ה - מלביש על יד ימין דא"א			
ה"ק דבינה דב"ן	בינה דבינה דמ"ה	ו"ק דחכמה דב"ן	כתר וחכמה דבינה דמ"ה	מקור השפע	כללי
שמאל דאימא הכללי	ימין דאימא הכללי	שמאל דאבא הכללי	ימין דאבא הכללי	הפר' הנתקנים	
פרק אמצעי זרוע שמאל דא"א	פרק עליון יד שמאל דא"א	פרק אמצעי זרוע ימין דא"א	פרק עליון יד ימין דא"א	מקור ההמשכה	
בינה דאימא	חכמה דאימא	בינה דאבא	חכמה דאבא	מוחין	
ב"ן דב"ן	ב"ן דמ"ה	מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה	שפע	פרטי
ה"ק דבינה דב"ן	בינה דבינה דמ"ה	ו"ק דחכמה דב"ן	כתר וחכמה דבינה דמ"ה	מקור השפע	
אימא פרטי	אבא פרטי	אימא פרטי	אבא פרטי	הפר' הנתקנים	
שמאל דפ"א (זרוע שמאל)	ימין דפ"א (זרוע שמאל)	שמאל דפ"א (זרוע ימין)	ימין דפ"א (זרוע ימין)	מקור ההמשכה	
בינה דאימא	חכמה דאימא	בינה דאימא	חכמה דאימא	מוחין	
ב"ן דב"ן	מ"ה דב"ן	מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה	שפע	

א. כניסת המוחין לז"א - זו"ן הקטנים - חילוף פרטי (חול):

[לאחר החילוף ראשון]

שמאל - הוד ימין - נצח

ב. כניסת המוחין לז"א - זו"ן הגדולים - חילוף פרטי (שבת, י"ט, ר"ה כיפור ופורים):

[לאחר החילוף שני]

נה"י דאבא (צד ימינו) נה"י דאימא (צד ימינה)

ג. כניסת המוחין לז"א - זו"ן הגדולים - חילוף כללי (פרו ורבו):

[לאחר החילוף שני]

נה"י דאבא (צד ימינו) נה"י דאימא (צד ימינה)

א בזו"ן הגדולים, ז"א נותן לנוק' רק ב"ן דב"ן (באטב"ח), שהרי מ"ה דב"ן שתום בתוך יסוד דאבא. מ"ה ובי"ן דב"ן יתלבשו בנה"י דאימא בחילוף השני (ע"ג רישא דז"א), במילת "באהבה".

ע"ה ח"א דף ק' ע"ד. הקדמת השד"ה באור"ה דף ק"ב הנ"ל. בא"ל ח"ב דף ק"ג סע"א ובעיקר ק"ד רע"א. כרם שלמה ח"ו דף רפ"ט ע"ב (ובחדש ח"ו דף ב"א אע"ב, וכן ב"ב סע"א). שע"ר ח"א ש' ר"א: א"א לחלק את לבוש היסוד.

יחוד נ"ר של חנוכה

פע"ח דף ק"ט ע"א

ודע, כי יש בה ג' יחודים (עיי' שעה"כ על "שים שלום"), א' נגד נה"י, כי עד שם מגיע קומתה לבד, ובזה היחוד הוא הוי"ה אדנ"י. ולפעמים הוא נגד החוזה, ואז הוא הוי"ה אלהי"ם. ולפעמים הוא שוה עד הכתר שלו, ואז הוא הוי"ה אלהי"ה, וג' יחודים אלו, גי' נר.

שעה"כ דרוש א' דחנוכה - דף ק"ח ע"ג

ואמנם ענין כוונת ברכות הדלקת הנר הם סובבים על יחוד א' עליון ושלם הנקרא נר כמבואר • אצלינו בתפילת שחרית דחול בברכת שים שלום. כי שם נתבאר יחוד זה על מתכונתו ועיין שם. ועניינו בקיצור הוא כי שלשה בחי' של יחוד יש לזו"ן. א' הוא בבחי' יהו"ה אלהי"ה ומספרו מ"ז. הב' הוא בבחי' יהו"ה אלהי"ם ומספרו יב"ק. הג' הוא בבחי' יהו"ה אדנ"י ומספרו צ"א. ולפעמים מתייחדים בבחי' א' ולפעמים בשתיים ולפעמים בשלשתם ואז הוא היחוד הגמור, ואז הנוק' נקרא נ"ר כמספר ו' שמות הנו'.

[ב"ח ע"ה]

ברכת נר חנוכה

ואמת ונוצר חסד ואלפים נושא עון ופשע **אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר חָנוּכָה רַת נח"ל**

להמשיך מאימא ריבוע אהי"ה, תוך מ"ה שהוא ז"א

[ובהתלבשו (ריבוע אהי"ה הנוכר) תוך וא"ו דשם מ"ה, נעשה נח"ל]

יוד הא ו א אה אהי אהיה ו הא בגי' נח"ל

ו[להמשיך הארה מנח"ל זה] מו"א לנוק', שבה [שם] ב"ן ול"ו אותיות [שבפשוט ומלא ומלא דמלא דשם ב"ן], כמס' נח"ל

[שם] ב"ן

יוד הה וו הה

ול"ו אותיותיו

יהוה

יוד הה וו הה

יוד ואו דלת . הה הה . ואו ואו . הה הה [סה"כ בגי' נח"ל]

להדליק ע"ה בגי' ע"ב ס"ג מ"ה (בגי' 180), [ויכוין] להמשיכ[ם] מחב"ד חג"ת נה"י דז"א לשם ב"ן שבנוק'

ע"ב **יוד הי ויו הי** מחב"ד דז"א

ס"ג **יוד הי ואו הי** מחג"ת דז"א

מ"ה **יוד הא ואו הא** מנה"י דז"א

לשם ב"ן שבנוק' **יוד הה וו הה** (לחב"ד חג"ת נה"י דב"ן דנוק', שבגובה ז"א)

נ"ר וחטאה

[יכוין לשלושה יחודים הנו' (יחוד נ"ר), שבפשוטם גי' נ"ר (יר"א ח"ד 27).]

יוד אלף ה"י וי"ו יוד ה"י ה"י (עצם ייחוד הנ"ר נעשה כאן, רש"ש)

בגי' רג"ל (לרמוז שגם חנוכה נקראת רגל, מכלל המועדים)

יוד א ה"י ל ואו ה ה"י ים

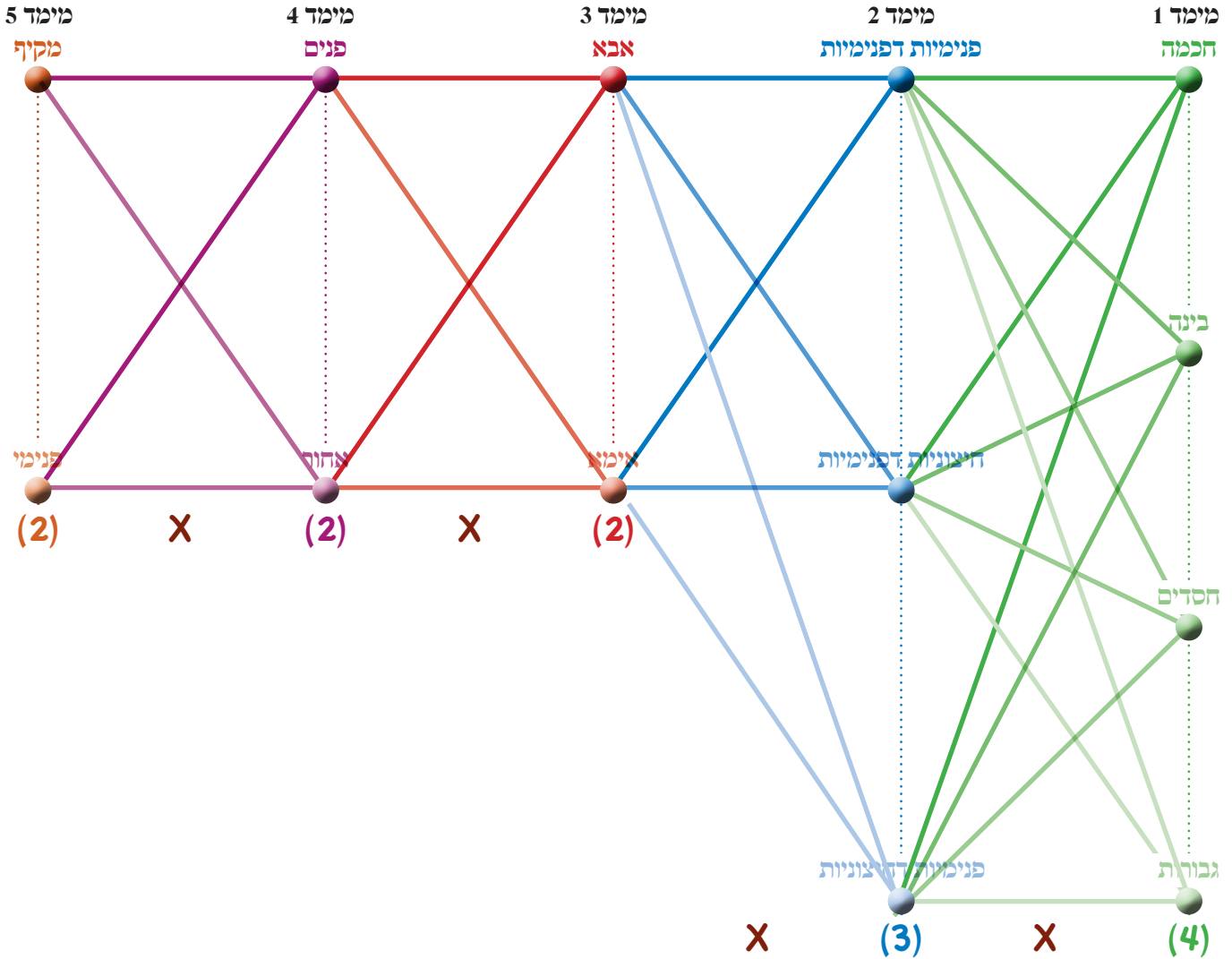
יוד א הא ד ואו ז הא י

[ואז הנוק' נעשית נר (מ"נר חנוכה"*)]

(גדלות בלבד, בלי כלים אמצעים ופנימים דחיצ' דפני')

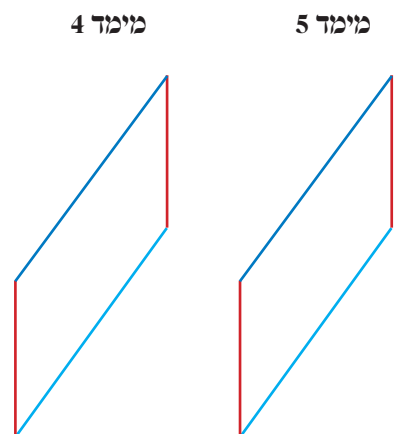
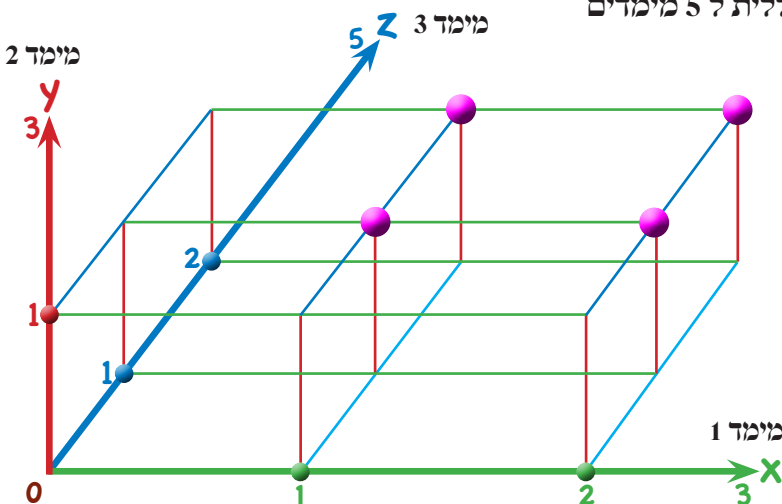
✿ יש לציין שבשורש הראשון (הכמה דכתר), בונים בפועל כמעט כל הבחינות. בשלושת השורשים הנוספים (בינה וחוג'ג דכתר), רק או"א של אחו"פ.
 ✿ כל מימד כלול מכל שאר המימדים, לכן כמות הפרצופים היא הכפלה של כל הפרטים בכל מימד. סדר המימדים אינו משמעותי.

מקיף / פנימי (2) X	פנים / אחור (2) X	אבא / אימא (2) X	ג' מסלולים (3) / פנימיות דפנימיות / חיצונית דפנימיות / פנימיות דחיצונית X	כריעות וזקיפות (4) (כו"ז - חו"ב חו"ג דכתר) X
--------------------	-------------------	------------------	---	--

מקיף / פנימי (2) X	פנים / אחור (2) X	אבא / אימא (2) X	ג' מסלולים (3) X	כריעות וזקיפות (4) X
96 ←	48 ←	24 ←	12 ←	4 ←
→ 2	→ 4	→ 8	→ 24	→ 96

דוגמה כללית ל 5 מימדים

שערי

ענין שים שלום

ירחמים

קנא) שאלה מסיבה קולר המשיג ושימק
 המושג אני נצוק בסדר
 הזווגים שנהתימת שים שלום ובסדר המשכת
 הטיפה ובמחין ע"כ יבאר לי הדבר בכדי שאדע
 לעבוד את ה' בכונה כראוי ושכמ"ה :

תשובה דע שצפרלוק ז"ל כבולל יש בו
 ג' פרלופים מלבישים זע"ז בשוכ
 פרלוק הפנימי הוא כתר ויש בו י"ב פרלופים
 באורך, ופרלוק האמלעי הוא חצ"ד ויש בו י"ב
 פרלופים באורך, ופרלוק החילון הוא הגי"ת נכ"י
 ויש בו י"ב פרלופים באורך, ובחול כל עסקנו
 בחי"צ דנכ"י דבונה דז"א ובהם ג"כ יש ג'
 פרלופים מלבישים זע"ז בעובי ע"ד כנז' וקומחן
 שוכ ונהקנים בלשח וחזרה ע"י המוחין שנמשכים
 לכה מהח"צ דנכ"י דישסו"ת ובכללות בעמודה
 או החזרה נמשכו המוחין להח"צ חו"ג דכתר
 דפרלוק הפנימי וצשים שלום בעת הזוג יש שחי
 המשכות א' המשכת טיפת הכזרעה, ב' המשכת
 המוחין מזל"ז בתחלה מזווגים פרלוק הפנימי
 שהוא כתר וממשיכין הטיפה מחסדים דדעת
 דעתיק שבו עד יסוד דיעקב שבו ומזדווגים
 יעו"ר שבו ונדחים המוחין דקטנות השייכים לו
 עד ראש הכריאה, אח"כ מזווגים פרלוק האמלעי
 דעובי עד"ז כי המוחין שחיו צפרלוק הפנימי
 חלקו השייך לו נתפשט בכל קומתו ושארית
 המוחין נמשכים ממנו לפרלוק אמלעי דעובי
 וממשיכין טיפת הכזרעה מחסדים דדעת
 דעתיק דפרלוק האמלעי עד יסוד דיעקב שבו
 ומזדווגים יעו"ר שבו ונדחים המוחין דקטנות
 השייכים לו עד ראש הכריאה, אח"כ מזווגים
 פרלוק החילון דעובי עד"ז כי המוחין שחיו
 צפרלוק האמלעי חלקו השייך לו נתפשט בכל
 קומתו ושארית המוחין דו"ק נמשכים ממנו
 לפרלוק החילון דעובי ומתפשטים בכל קומתו
 וממשיכים טיפת הכזרעה מחסדים דדעת
 דעתיק דפרלוק החילון עד יסוד דיעקב ומזדווגים
 יעו"ר שבו ונדחים המוחין דקטנות השייכים
 לו עד ראש הכריאה, זו הצנת פשט הסידור :
ומה שיש לדקדק בזה דאין אחר שנחפשטו
 המוחין בכל פרלוק ככתר עד שנדחו
 הקטנות לראש הכריאה אף אח"כ חחרין
 להמשיך המוחין ממנו לפרלוק חצ"ד וכי יעלו

המוחין מהתה לעולה להמשך בראש חצ"ד וכמו
 שכתב בן בפתח עינים [דמ"ה ע"ב] ד"ה ובאן
 יעו"ש לפי מ"ש א"ש דלא נתפשט בכל קומת
 צפרלוק הפנימי אלא המוחין השייכים לו אצל
 שארית המוחין נשארין צפקדון להמשך צפרלוק
 האמלעי וכעד"ז מפרלוק האמלעי להחילון וא"ש
 כיצ"א ועיין בפתח עינים שבי ע"ז שני תירושים
 ותכלית כונתו שבהמשכה מפרלוק הפנימי
 לאמלעי ומכאמלעי להחילון הוא מזל"ז בעובי
 ולא בדרך עליית המוחין כעו"ש :

והרה"ג שד"ה יל"ו תירך עד"ז וז"ל בע"ה
 שער המקיפים פרק א' כי וז"ל
 ובה חצין ענין אר"א שאמרו באדר"ז הרד"ה
 שקולי כחדא ושריין כחדא והטעם הוא כי מאיר
 א' שניהם מאירין צבוייה ממש ואין חילוק
 ביניהם אלא שאצ"ל לקח אורות דחסדים
 מימין ואימא אורות של הגבורות מהשמאל וכי
 לכך גם אור הימין של אצ"ל שגכנס בו צבוד
 אר"פ יולא אח"כ דרך היסוד של אצ"ל עלמו
 וחל"ו נכנס צבוד אר"פ לאימא וחל"ו נשאר
 צבוד אר"מ לאימא ובה חצין אף אימא כשם
 בליקחת מהכתר שהוא א"א כך נוקחת מאצ"ל
 עלמו ונריכה אליו ע"כ נמלא שאף באימא
 שוב לאצ"ל אפי"ה מקבלת ממנו וכן יהיה
 בזווגים דשים שלום שאף שפרלוק ככתר ופרלוק
 חצ"ד ופרלוק חו"ק הם שוים בקומתם אפי"ה
 מקבלים המוחין זמ"ז עכד"ק :

ותירוץ הלא עולה יפה וכו' ע"ד מ"ש
 הפתח עינים שבהמשכה מזל"ז
 בעובי יעו"ש ועיין ג"כ בענין הזווגים דש"ש
 בכפר עלי נכר אות מ"ט מה שכתבפק בזה
 ועיין בהקדמה רחב"י (ד"ט ע"ד) בסדר תיקון
 ובתפשטות המוחין ולענין אר"א כנז' בשער
 מ"ה פ"א עיין בהגבת השמ"ש שער מ"ב פ"ג
 ועיין מ"ש ע"ז בספר דברי שלום שאלכ ל"ה
 (ד"ז ע"א) ובספר תרי"ה (דקכ"ו ע"ב ד"ה
 כתב) וכיע"א מהמגיה נר"ו :

קנא) שאלה מ"ש בסידור זווגים דש"ש
 בכתר שהוא עתיק ואריך
 מלוייר בעתיק אחיב הוי"ה בשילוב שהוא זוג
 פנימי ובא"א הוי"ה אחיב בשילוב שהוא זוג
 חילון לא בן בזוג חצ"ד שכה אר"א וישסו"ת

מלוויר בשניכם אלכיס הויכ בשילוב וכן בזוג
 נכ"י שכם זר"ן ויעו"ר מלוויר בשניכם הויכ
 אכויכ בשילוב שהוא זוג חילון יעו"ש וז"ל
 מהו כונת סדר זה דממ"ג קשב אס הוא
 כלל משני זוגים חילון ופנימי למי באו"א
 וישסו"ת זר"ן ויעו"ר לא לייך שני סוגים ואס
 הוא רק זוג אחד שכך יש לומר דהכא מייכי
 בזוג הפנימי כנעשה ע"י דזוג החילון אינו
 שייך כלן וכוא נעשה מאליו תדיר שלא ע"י
 כנודע וכבר נרמז בחיצת שמע קשב יותר א"כ
 למי גבי א"א מלוויר הויכ אכויכ וכן בזר"ן
 ויעו"ר הויכ אדני שהוא זוג חילון היע"א :

תשובה
 תיקון חו"צ חו"ג דכתר דזר"ן
 תנתקן ככל בעמידה זוגים עתה
 צ"ש ע"ד עתיק ונוקי הם ג"ר שצכתר

תשובה הרב ר' סלימאן אליכו מצבל נר"י
 השיב וז"ל לריך לכתוב צסידור
 ולהשאר צעתיק וכו' ושארית המוחין דחצ"ד
 חג"ת נכ"י דעיצור ויניקס ומוחין דלח' ופניס
 דחילון ודפנימויות להמשיכס לחצ"ד שהס אר"א
 וישסו"ת ולצנות אותס ולתקן אותס ויד"ז
 ימשיך חלק בזר"ן ויעו"ר ויכוין לצנותס ולתקנס
 צכללות וכן מוכח מדברי הרש"ש צבקדמת
 רחבי"ג (ד"ט ע"ד) כיעו"ש וכן ס"ל להב"י
 כחסיד מהר"א ענתצי זלוקיל עכ"ד :

ושאלתי ע"ז להרה"ג שד"כ יל"ו והשיב
 ג"כ כנז' שלריך לכוין לזוג חו"צ
 חו"ג דכתר וע"י זוגס הם צוניס ומתקנים
 לחצ"ד שהס אר"א וישסו"ת ככל הנז"ל ר"ל
 המשכת המוחין ודחיות הקטנות עד היסוד
 ושאר הפרטים. ואח"כ יכוין לזוג חצ"ד שהס
 אר"א וישסו"ת וע"י זוגס הם מתקנים וצונים
 לחג"ת נכ"י שהס זר"ן ויעו"ר ככל הנז"ל ר"ל
 המשכת המוחין ודחיות הקטנות עד היסוד
 ושאר הפרטים. וכל צניון ותיקן חצ"ד וחג"ת
 נכ"י הוא עתה צשי"ש כי מה שנתקן צכללות
 בעמידה הוא רק לכתר שהס שרשי המוחין
 ועתה נתקנים חצ"ד ור"ק שכל פרלוף נתקן ע"י
 פרלוף שעליו דוקא ככתר מתקן חצ"ד וחצ"ד
 מתקנים ו"ק עכד"ק וביע"א :

קט) שאלה כתוב צשכ"ו (דל"ז ע"ג)
 ח"ל אחר שכבר נעשה בחינת
 בחיצוק וסנשיקין צצרכות שקדמו כנז' לח
 מתפורר היסוד להתאצר צנוקי וכ"י ע"כ לפ"ז
 ח"ל

תשובה תיקון חו"צ חו"ג דכתר דזר"ן
 תנתקן ככל בעמידה זוגים עתה
 צ"ש ע"ד עתיק ונוקי הם ג"ר שצכתר
 וע"כ לייך זוג פנימי וא"א ונוקי שהס ר"ק
 שצכתר ע"כ לייך זוג חילון ואר"א וישסו"ת לא
 חילק צניכס יען שזוגס אלכיס הויכ וכמ"ש
 צשכ"ו (דל"ה ע"א) וכבר כי צשכ"ו לעיל
 (דל"ז ע"ד) ח"ל כשחכוין צשס אלכיס וכויכ
 חכוין להצרס ער"ז איל"הויהם כי הגצורות
 שנקראים אלכיס מקדומים ומתחילים לעלות
 חתנה צכוד מ"ן ואח"כ יורדין כחסדים שהס
 כהיות צסוד מ"ד ע"כ וע"ד זה צכל מקום
 שימלא זוג דאלכיס הויכ לריך לשלצס כנז'
 זר"ן ויעו"ר שלייך בשניכם הויכ אדנות מפני
 שהוא סוד חיצור זר"ן כמו צכל הכונות ולא
 צשציל הזוג מהרה"ג שד"כ יל"ו :

א"ה עיין צטעס השנויים כנז' צספר פתח
 עינים (דמ"ז ע"א) מ"ש צזכ צאורכ
 וכצ"א מסידור פדיון נפש להרש"ש זיע"א
 שסידר אכויכ והויכ, הויכ ואכויכ צכתר, אח"כ
 אלכיס וכויכ, הויכ ואלכיס צהצ"ד, אח"כ
 אדני הויכ, הויכ ואדני צז"ת ע"כ יעוש"צ
 וביע"א :

קנה) שאלה מ"ש צסידור צזוגים דש"ש
 לזוג חו"צ חו"ג דכתר
 שהס עתיק ונוקי וא"א ונוקי ולהמשיך טיפת
 הכאע"כ וכו' ולצבר הקטנות שניסוד דז"א
 וכו' ונדחים כי אלכיס דקטנות לראש כצריאל
 ואח"כ יכוין צזוגים דחצ"ד שהס אר"א וישסו"ת
 ככל הנז"ל וכער"ז צחג"ת נכ"י שהס חו"צ

קצח) שאלה כהוב בשכ"ו [דל"ב ע"ב]
 וז"ל נמלא כי אז צווג
 הכוא נכנסין צרחל גי יסודותי יסוד דאבא
 ויסוד דאימא ויסוד דז"א, המלביש את שניכם
 צחוכו ע"כ ל"ל הלא נודע שיסוד דאימא צחוכ
 דז"א כי הוא יסוד נוקי קל"ר ואינו מגיע עד
 יסוד דז"א וכיבי קאמר יסוד דז"א מלביש לשני
 היסודות דז"א גם ל"ל דאין נכנס יסוד דאימא
 צרחל כיון שסיומו צחוכ דז"א למעלה מכתר
 דרחל היע"א :

תשובה עיין ציפה טעם לשכ"ו [ד"ב
 דעמידה אות נו"ו] שנגש מה
 ותוך וז"ל ואל"ג שיסוד דאימא מסתוים צחוכ
 דז"א ואינה מגעת עד היסוד מי"ג כבר נודע
 שכן כהו"ג בליאחם לוקחים התלצשות מיסוד
 דאימא יחס עשר לציסוס דאחיה עשר דמים
 וגם יסוד דאבא עלמו צחפפשותו מהחזה
 וגמטה לוקח התלצשות מיסוד דאימא ומכל אלו
 הצחינות שייך נומר שגם יסוד דאימא נכנס
 עמהם עכ"ל ועיין ע"ח שכ"ט פ"ה ושנ"ד פ"ה
 וכיע"א :

קטן) שאלה כהוב צסודור צחינת ברוך
 הוא וברוך שמו יכוין
 שאחיה שכוא אימא מנצבת לס"ג שכוא אבא
 ואדני שכוא נוקי מלצבת למ"ה שכוא ז"א ע"כ
 ושם לייך קודם אחיה ואח"כ הויה דס"ג ואח"כ
 אדני ואח"כ הויה דמ"ה ולריך לפי שכונתו שהא"י
 מלביש לשני אימא לאבא ונוקי לז"א, וקשה
 דצנכר שלום [דמ"ו ע"ב] צהגות לשכ"ו כי
 וז"ל ללע"ד ש"ל כך צמילת צרוך תכוין אל
 שם אחיה דיודין המלוצש צסם הויה דס"ג
 וכך היא ניסחה שכ"ו ימן ועיין לעיל סוף
 דרוש ה"י מדכופי התפילין שורש כוגף זו עכ"ד
 וצדכופי התפילין [ד"ח ע"א] מצואר כן וז"ל
 ופגוד אחיה דיודין שצמות חכמה יש שם הויה
 דס"ג שיש בו גי יודין כמו שיש גי יודין צסם
 אחיה דיודין ואז הויה היא צז"ת שצחכמה
 זאת ונעשית מלצוש אל שם אחיה דיודין כנז'
 כי הוא נשמה אליו לפי שכוא צחינת ג"ר
 שבה ע"כ כרי מפורש כמ"ש צנכר שלום שאחיה
 היא מלוצשת הוך כס"ג ולא מלצשת עליו וכוא
 היפך מ"ש צסודור שאחיה מלצבת לס"ג ועוד

יולא שכווג דשים שלום הוא לצחינת נוקי
 שצבר נעשה לה צחינת החיצוק והנשיקין
 וקשה דל"כ חינו צנוקי דחכמה דכתר שנעשה
 צפ צבר החיצוק והנשיקין שוודע שהחיצוק
 והנשיקין הוא לנוקי דחכמה דכתר אבל לנוקי
 דצינכ יחו"ג לה מלינו עניין החיצוק והנשיקין
 אליה אי"כ הוך צש"ש מכונים לצווג כל
 הצחינות דגתר ודחצ"ד ודריק כיון שלא קדם
 להם עניין החיצוק והנשיקין היע"א :

תשובה הן אמת שהחיצוק והנשיקין
 שנעשה צעמידה הוא רק לחכמה
 דכתר אבל לעולם עיקר הטורה להקן חכמה
 דכתר ואחר שנתקן צחינת חכמה שצכתר היא
 מחתמת הוחמה צצינה וצחו"ג ככל הצחינות
 שנטשו צה תיקון אטצ"ה והחיצוק והנשיקין
 ומוחין דא"י ונעשה צהם ככל מה שנעשה
 צחכמה דכתר וע"כ צש"ש מזדווגים כל די
 צחינות חו"צ חו"ג דכתר ונמשך לנוקי שכוא
 יעו"ר שצכס ואח"כ ממשיכין שארית המוחין
 לחצ"ד שחס אר"א וישכח"ת ואח"כ לוי"ק שחס
 זרין ועו"ר ככל ע"ד הנז' וכן הצווגים יהיו
 צש"ה צכל אחד ואחד מהכ"ג שד"ה יל"ו :

זקן) שאלה כהוב בשכ"ו [דל"ה ע"א]
 וז"ל דע כי אעפ"י שאנו
 אומרים שזה הצווג הוא דיעקצ עם רהל עכ"ז
 יש עוד צווג אחר ג"כ והוא צווג ז"א עלמו
 הנקרא ישראל עם לאה מהחזה ולמעלה ע"כ
 ל"ל שמשולם לא מלינו צש"ש צווג ישראל עם לאה
 אלא יעו"ר ואדרצא מפוי צסדר הצווגים צהקדמת
 סודור כרש"ש שצשחית דחול לאה וישראל
 הם אב"א אבל צווג ישראל ולאה מהחזה
 ולמעלה הוא צמנחה יעו"ש :

תשובה אין נראה לפרש צש"ש דשחית
 יש צי צווגים שלעולם הצווג דש"ש
 דשחית הוא דיעו"ר דיקא חווג דישראל ונאה
 כנעשה צאמורת ויעבור אינו עניין לכאן
 דכתם הוא צווג דכללות כ"ד שכות דתמול
 שלשום אבל אפ"ל שמי"ש עוד יש צווג אחר
 דישראל ולאה כונתו על צווג כנעשה צמנחה
 ישראל ולאה דכלים פנימיים שבוא מפנין
 צווג דשחית, צווג דמנחה כנעשה ע"י הוא
 דיעו"ר דכלים אמצעים, מהכ"ג שד"ה יל"ו :

ליווג חו"ב וחוי"ג **דכתר**, שנתבררו ונשלם תיקונם בד' כריעות וזקיפות [בבחינת **הוי"ה ואהי"ה**]

ול**השאר** בעתיק וא"א את המוחין דכתרים. ושארית המוחין [שמן החכמה ולמטה, הנקראים אלהי"ם] נמשכים ל**חב"ד** [דגופא, הנקראים הוי"ה] שהם או"א וישסו"ת, ולזווגם בבחינת הוי"ה **אלהי"ם**, להמשיכם ככל הנז"ל [עפ"י היר"א ח"א 710 <

ול**השאר** באו"א וישסו"ת את המוחין דחב"ה. ושארית המוחין דוי"ק להמשיכם לחג"ת נה"י, ולזווג הוי"ק דז"א בבחינת הוי"ה ואדנ"י, להמשיכם ככל הנז"ל

חו"ב דכתר
זווג עתיק ונוק'
אהיהיהה

חו"ג דכתר
זווג א"א ונוק'
אהיהיהה

חו"ב דחב"ד
זווג או"א עילאין
אלהיהיהם

חו"ג דחב"ד
זווג ישסו"ת
אלהיהיהם

יחוד העולמות וי"ם דכזורא בי"ם דנוק' (מעורר הורדת הטפה, פת"ל)

ייהויהי

[ליחד ולקשר שרשי נרנח"י שלי בשרשם, ולהאיר בהם עצמות אור התורה ולזככם הם ומלבושיהם בתכלית הטהרה והקדושה, ועי"ז יאירו בהם עצמות אור התורה ורויזה. (הרי"ם)]
[שורוק אותיות קשה, כי היסוד מחבר ומקשר כל העולמות. ובכח זה יתקשרו דברי חכמה בלבי, ולא ישתכחו ממני, אמן כן יהי רצון. (הרי"ם ע"פ שעה"כ ל"ז ע"ג)]

יוד הי ויו הי
יהוה יהוה
יהוה יהוה

להמשיך טפת ההזרעה שם ע"ב וחמשה חסדים, מעיטרא דחסדים דדעת דעתיק (שבאווריא דא"א) לחסד דעתיק שבגולגלתא דאריה

יוד אלף . הי הי . ויו יוד . הי ה ומשם לנוצר ונקה שהם ע"ב קס"א, ולזווגם

ולהמשיך הטפה ל**חב"ד דאבא**, ומשם ליסוד **דאבא**, ומשם ימשיכו עד יסוד דאימא שבדעת דז"א. **וגם** להמשיך (אותה) הטפה דכללות ודפרטות משם ע"ב, (דרך) דמוקיף דחכמה דז"א ליסוד דאימא שבדעת דז"א

ממוקיף חכמה דז"א
יוד הי ויו הי

ליסוד דאימא שבדעת דז"א
אלף הה יוד הה

ומשם לדעת דיעקב
יוד הי ויו הי
יהוה יהוה
יהוה יהוה
ג' כלי דעת דיעקב
יוד הה וו הה
יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

ולהמשיך משם [שם ע"ב] ה"ח לדעת דז"א
יוד הי ויו הי
יהוה יהוה
יהוה יהוה
ג' כלי דעת דז"א
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הה וו הה

ומשם ליסוד דיעקב
יוד הי ויו הי
יהוה יהוה
יהוה יהוה
ג' כלי יסוד דיעקב
שי"ן דלת יוד
שדי שדי
ש' שד' שדי

ומשם ליסוד דז"א
יוד הי ויו הי
יהוה יהוה
יהוה יהוה
ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונהי
שי"ן דלת. שי"ן דלת יוד
שי"ן דלת יוד

ולכרך מבירורי הקטנות שביסוד דז"א (60), והם ל' להשאירם ביסוד, ול' הנשאירם להמשיכם לרישא דנוק'. ולהשאיר שם ט"ו המובחרים, וט"ו הנשארים לגרון, ומשם לחג"ת, ומשם לנה"י, לכלול אותם ביסוד. ולהשאיר שם עשרה, וחמשה לראש הבריאה.

אלף למד ה"י יוד מם **אלף למד ה"ה יוד מם**
אלף למד הא יוד מם
אלף למד הא יוד מם
אלהים

לראש הבריאה (לחזור על כל הנ"ל עבור חב"ד וז"ת דיחוד נ"ר)

גם יכוין לחבר ז"א עם אימא דהיינו כניסת המוחין דאימא בז"א, ולא יחוד, ויכוין בשילוב אה"ה הו"ה

א"ל ה"ה ו"ו ה"ם

גם יכוין לחבר ז"א עם לאה, ויכוין בשילוב אלה"ם והו"ה (בויעבור)

א"ל ה"ה ו"ו ה"ם

גם יכוין לחבר ז"א עם רחל, ויכוין בשילוב אדנ"י והו"ה (בויעבור)

א"ל ה"ה ו"ו ה"ם

הכתובה פה צריכה פי'. והנראה שכך הוא:
בתחי' לזווג חו"ב חו"ג דכתר (הכתוב בשורה
א'), והוא מה שמצוייר למטה אהי' הוי' והוי'
אהי'. ולפי כונת הקיצור כאן נראה לקו"ד,
שאפי' להשלים גם זיווג החב"ד והו"ק אחר
הכתר בלי הפסק. ואח"כ לכוון להמשיך טי'
ע"ב דדעת דעתי' עד המקי' דחכמה דו"א ומשם
ליסוד דאי' שבדעת דו"א (הכתוב בשורה בג"ד).

והיא טי' א' הגמשכת מהמקי' דחכמה, ושורשה
מדעת דעתי', ולהשאירה ביסוד דאי' שבדעת
דו"א. ומ"ש להמשיך טי' ההזרעה וכו' וגם
להמשיך הטי' משם ע"ב דמקי' וכו', צ"ל
שהכונה במ"ש להמשיך הטי' משם ע"ב, כלו'
הטי' ההיא ואינה טי' אחרת, אלא טי' א'
להמשיכה מעתי' למקי' דחכ', ולהמשיכה משם
עד הדעת דו"א. והגם שגר' זה דוחק, שבתחי'
כ' להמשיכה מעתי' עד דעת דו"א, ואחר זה א'
וגם להמשיך הטי' וכו' לדעת דו"א, ולמה
הפסיק בתחי' לו' מעתי' לדעת דו"א, ולא א'
בהמשך א' מעתי' למקי' דחכ' ומשם לדעת,
מ"מ מוכרחים הדברים. שכ"ג מפו' בריש דרו'
א' דויעבור שהם טי' א' ולא ב'. וע"ע לק'
בויעבור בד"ה לעכב טי' ההזרעה. ומ"ש עוד
ולהמשיך משם ה"ח וכו', כלו' מיסוד דאי'.
ומה שמצוייר בעמוד הב' שם ע"ב עם הה"ח,
עי' פת"ע דג"ב סוע"ב בסוגרים שכל זיווג
להוליד צריך להמשיך טי' ע"ב עם ה"ח, וזה
בסוד נשמה של הולד כנו' בע"ח וכו' ועד"ז
הוא הזיווג בברכת ש"ש וכו' ע"ש. וע"ע פת"ע
דמ"ז ע"ג סוד"ה ונחזור וד"ן סוע"א ד"ה וכן.

(אגב יש לו', שלפי מ"ש הרש"ש זיע"א בנה"ש
והביאו הש"ש ז"ל בכ"מ, שזיווג דיעקור
דש"ש הוא דפרטות דאותו היום, ודנפ"א הוא
דו"ן דכללות דכל הכ"ד, צריך לו' שב' הטי'
הנו' בש"ש כאן, עי' ש"ש ז"ל דרו' ש"ש אות
ב', א' מהם נמשכה לז"א הפרטי דאותו היום,
וטי' הב' דחס' דעתי' ומקי' דחכמה נמשכה
לז"א הכולל דכ"ד. ולא נמשכו הב' טי' לפר'
אחד, כמו שלכאו' נראים פשט הדברים, וזה
נראה לכאו' פשוט. ועי' ש"ש דרו' א' דס"ת אות
(ו').

ברפ"ו דעמי' יש עוד בחי' אחרת והוא כתר
דו"א וכו' וקודם שקלקלו המינים היה בא
מעצמו וכו' אבל אחר שרבו המינים ונתקלקלו
וכו' נסתלק בעון הדור או הוצרכו לתקן ברכת
המינים וע"י ברכה זו בא גם הכתר דו"א ע"י
תפלתנו ע"כ. ושם בברכה זו כ' שלפי שספי'
הכתר אינו בא אלא באחרונה וכו' ולכן ברכה
זו באה עתה באחרונה אבל בחי' הכתר דנוק'
נעשה בה בראשונה ע"כ. וזה מדובר בפני'
כמ"ש. ואח"כ ממשיך רו"ל בענין הכתר דנוק'
שבא בסוד שו' בעת אצילותה וכו' שבזמן ר"ג
שנתרבו המינים ופגם המינות מגיע לכתר הנה
ולכן הוצרכו לתקן ברכת למינים לתקן הכתר
שבה (והתי' הזה מבואר בסי' שהוא להמשיך לו'
הארה ממ' דכתר דו"א) ויען שברכה זו נתקנה
מחדש לא תיקנוה אלא אחר גמר הברכות הא'
שהם לתקן הט' שבה ע"כ.

והמובן לקו"ד מזה הוא שהכתר דו"א וכן
דנוק' דבחי' אחו' תמיד מאז ועתה,
בא על ידנו, ושניהם באים באחרונה. אבל
הכתר דו"ן דפני' היה נתקן מאיליו עד זמן
ר"ג, דו"א באחרונה ודנוק' בראשונה. (הגם
שכתר דאחו' באחרונה, אבל בפני' כך קיבל
שבא בראשונה). ובהתרבות המינות הגיע הפגם
שהוא חמור מאד לכתרי' זו"ן דפני', והיו צריכים
לתקן אותם על ידנו. והיות וכתר דו"א אינו בא
אלא באחרונה, תיקנו ברכת למינים אחר גמר
תי' הט"ס שלו. והיות ותי' הכתר דנוק' הוא
להמשיך לו' הארה מכתר דו"א, סידרו תיקונו
ג"כ בברכה זו, שבת' הכתר דו"א אז ממשיכין
ממנו הארה לתקן כתר דנוק'. אע"פ שלפני זה
היה בא בראשונה, עכשיו שזקוק להארה מכתר
דו"א, מוכרח להשאיר תיקונו עם תיקון כתר
דו"א עצמו. כנלקו"ד הבנת הענין וא"ש את"ם.

שים שלום

(קט, א) שים שלום לזווג חו"ב וחו"ג וכו'.
לפי מה שביאר הרב פת"ע ז"ל
כאן, נראה הלשון של ההקדמה המקוצרת

ש"ש, וכן כרי' וזקי' העמי, וכן בנפ"א, הכל הוא בכל הג' בחי' הגז'. [עי' עוד שם בדק"ד סוע"א שזיווגי הכתר והחב"ד והו"ק הם של זו"ן מינם ובם. ומהק' היר"א זיע"א נר' שג' זיווגי הנ"ר הם בכ"א מכתר וחב"ד וו"ק]. וכן נלקו"ד לו' בדרך אפ', שי"ב פר' הגז' בתי' שמע הם הם הי"ב פר' הנתקנים עד כאן בש"ש, וכולם הם דו"א. והיינו שמתחיל התפיל' מבררים עבור כל הי"ב פר' הגז' של פו"ח דפני' ופני' דחי', והנתקן בעמי' בתחיל' הוא עתי' דכו' של כולם דהיינו פר' הא' מהי"ב הגז', ואחריו נוק' דעתי' וכו' וכו' וא"ש את"ם.

(קי, ב) אחר בירור הקט' כתוב ג' יחודים ז"א, עם אי' ועם לאה ועם רחל. ובסי' כ"י לא נמצאים. והרואה יראה בשה"כ דל"ז סוע"ד שנזכרו שם, אבל לא כתב רז"ל לכוון אותם כאן. ואדרבה בשילוב הוי' אלקים שהוא זיווג ז"א ולאה כתב שהוא בועבור ע"ש. ולכן לקו"ד אין מקום לכוון בזה כמ"ש כאן בסי'. ואיני יודע אם הוא ט"ס.

(קי, א) רז"ל בשה"כ דל"ח ע"א ד"ה האמנם כתב, שבש"ש יש זיווג ישראל ולאה מהחזה ולמעלה חוץ מזיווג יעקו"ר ע"ש. וצריך לדעת איפה גז' זה בסי'. והייתי רוצה לו' שאפ' זה מ"ש בשה"כ דל"ז ע"ד ד"ה עניין, וכן בסי' אחר זיווג יעקו"ר, להמשיך ד' שמות עסמ"ב לנוק' דו"א ע"ש. דאינו מובן לכאור' מה טיבה של המשכה זו כאן, א"כ אולי כאן רמז לזיווג ז"א ולאה. אלא שלכאור' מובן מאליו שזיווג ז"א ולאה מחזה ולמעלה, צריך שיקדים לזיווג יעקו"ר שהם מהחזה ולמטה. (ועי' ש"ש שה"כ דנ"ג אות ט'). ואילו בסי' כתובה כונה זו אחר זיווג יעקו"ר כאמור. ועוד שבתו"ח דכ"ה ע"ב הביא הכונה הזו ופירשה כפי דרכו בקודש. והגם שלגודל משובותי קצור קצרה דעתי הפעוטה מלהבין עומק אמרי קדשו, אבל כתב שנוק' דו"א הגז' כאן, היינו פר' העתיד להתברר בתפיל' אחרת ע"ש. ולזה ניחא שבאה לבסוף. א"כ א"א לו' שכונת רז"ל על זיווג ישראל ולאה והיעב"א. וע"ע פת"ע דל"ג ע"ג

ומ"ש בע' ק"י, אחר ג' כלי הנוק', חיי אלקים הוי' ותחתיו חיי הוי' אדנות, עי' פת"ע אות ט' נר' שהיה גורס בשניהם הוי' אדנות ע"ש. ועי' תו"ח זיע"א דקכ"א רע"א ורע"ב שכי' ג' אופני כונות בבי' החיבורים הללו, שהם הוי' אלקים והוי' אדנות, כפי הגי' שלפננו ע"ש. ומ"ש מול זה בצד שמאל חיי זו"ן והיכלין הוי' אדנות ואלקים הוי', נר' דחי' זו"ן והם הוי' אדנות, היינו זיווג יעקו"ר הגז' לעי' מזה. וחי' הוי' אלקים כ' בשה"כ היינו זיווג היכלין דנוק' (אלקים) בהיכלא דדכורא (הוי'). ופי' בש"ש אות ז' היינו היכלי ב"ע עם היכלי האצי' ע"ש.

(קט, א) ולהמשיך משם ה"ח לדעת דו"א. וכן הל' בשה"כ תכוון להמשיך טי' זרע הה"ח להוציאם מתוך היסוד דאי' הנתון תוך דעת דו"א ולהוציאה גם מתוך הדעת וכו' ע"ש. וק"ק הרי יסוד דאי' תוך דעת דו"א כמ"ש רז"ל, ומה שייך לו' מיסוד דאי' לדעת ז"א, וכן להוציאה מיסוד דאי' ולהוציאה גם מדעת דו"א. ולי' רז"ל בפע"ח ש"כ דעמי' יותר ברור ע"ש בד"ה והנה טי' הזרע.

(קי, א) בזווג יעקו"ר. עי' ש"ש של"ב פ"ב אות י"א ושכ"ג פ"ה אות ה'. ושה"כ בתי' מלך עוזר וכו' וש"ש שם. ופת"ע בתי' אל עליון. והנה לפמ"ש הרש"ש זיע"א בסו' הק' רחוקה"ג בתי' הד' מו' דכתר והם הנתקנים בד' כרי' וזקי', נר' שכל התיקונים וההמשכות שייכים בכל ברכה וברכה, וצריך להיות תי' יעקו"ר בכל מח מהד' מו' הגז'. וכפי מה שנו' שזיווג דחול הוא דיעקו"ר, א"כ הכונה ליעקו"ר דכל מח דד' מו' דכתר, ודכל פר' מאו"א וישסו"ת, ודכל פר' מזו"ן ויעקו"ר. כי כל אלו הי"ב פר' הם פר' שוים בקומתן וכנו' בכ"מ. ועי' פת"ע כאן סו' אות י"ג (ועי' מ"ש ענ"ה ז"ל אות מ"ט) ומדבריו שם יש להבין כמ"ש שכל מה שיש בכתר יש בחב"ד ובו"ק ע"ש. וכ"ן הל' שבהק' שכי' להמשיכם ככל הגז"ל. ובסי' כ"י מצאתי מסודר זיווג יעקו"ר ג"פ. וגם צריך לו' שכ"ז הוא בין בפו"ח דפני', ובין בפני' דחי'. וזה מפור' בתו"ח זיע"א דקכ"א ב' דכל זיווג

עפ"י שעה"כ ק"ח רע"ד ופע"ח ק"ט סע"א. שע"ר ח"ב ש' קנ"ג

שעה"כ מפנה אותנו לתיבות שים שלום, על מנת ללמוד את פרטי יחוד נ"ר. משם משמע שמדובר על ג' יחודים הנעשים בי"ב פרצופים פרטים של ז"א. לאחר מכן, יש הורדת הטיפה ליעו"ר (ביום חול), ושם נעשה יחוד נוסף. לאחר מכן הורדת שפע עד לראש הבריאה. כנ"ל בכתר/חב"ד/ז"ת. מכאן נלמד לחנוכה, יש שני שלבים: א. יחוד נ"ר בז"א. ב. לאחר מכן בחלק מהמקומות נכוון בהמשכה לנוק' שהיא שם ב"ן. ההמשכה לנוק' מתאפשרת רק כשהנוק' בגובה ההמשכה מז"א (כתר/חב"ד/ז"ת).

כאשר נוק' דז"א בגובה מלא עם ז"א

ז"א - יחוד נ"ר שלם (על פי שים שלום)			
ז"ת	חב"ד	כתר	גובה ז"א (היינו י"ב פר' בעובי)
נה"י	חג"ת	חב"ד היינו	
זו"ן	או"א עילאין	עתיק ונוק'	י"ב פרצופים פרטיים
יעו"ר	ישסו"ת	א"א ונוק'	דז"א המתיחדים
הוי"ה אדנו"ת	הוי"ה אלקים	הוי"ה אקי"ה	שמות היחודים (פשוטים)

אה"כ המשכת שפע מיחוד נר לנוק' להדליק: ע"ב קס"א | להדליק: ס"ג אלקים | להדליק: מ"ה אדני" | לב"ן | לב"ן | לב"ן

נוק' דז"א - מקבלת שפע מיחוד נ"ר (הנוק' נקראת ב"ן)

ז"ת	חב"ד	כתר	גובה נוק' (היינו בעובי)
נה"י	חג"ת	חב"ד	

כאשר נוק' דז"א בגובה נה"י של ז"א (רגל מן השוק)

ז"א - בחנוכה נמשיך לנוק' (ב"ן) מג' יחודים, כאילו היא בגובה של ז"א			
ז"ת	חב"ד	כתר	גובה ז"א (היינו י"ב פר' בעובי)
נה"י	חג"ת	חב"ד היינו	
הזו"ן	או"א עילאין	עתיק ונוק'	י"ב פרצופים פרטיים
יעו"ר	ישסו"ת	א"א ונוק'	דז"א המתיחדים
הוי"ה אדנו"ת	הוי"ה אלקים	הוי"ה אקי"ה	שמות היחודים (פשוטים)

אה"כ המשכת שפע מיחוד נר לנוק' ע"ב קס"א | ס"ג אלקים | מ"ה אדני" | לב"ן | לב"ן

נוק' דז"א - בגובה נה"י, ומקבלת שפע מג' היחודים כאילו היתה בגובה מלא (הנוק' נקראת ב"ן)

ז"ת	גובה נוק' (היינו בעובי)
נה"י	

בחנוכה, יש רק נוק' אחת שהיא בגובה נה"י בלבד של ז"א (כל השאר בגובה מלא עם ז"א), אבל הנוק' מקבלת מג' יחודי הנ"ר כאילו היתה בגובה (היינו בעובי) מלא עם ז"א. זה קורה אך ורק בסוגיא של רגל מן השוק. אח"כ הנוק' יורדת לבי"ע.

בפועל, כוונה זו מתבצעת בסיום תיבת הוי"ה של הברכה הראשונה. שם רואים רק את ההמשכה מיחוד הראשון (ע"ב קס"א), כאשר השפע של שני היחודים הנוספים כלולים ביחוד הראשון (שהוא בראש, העיקרי).